

РЕШЕНИЕ

№ 4172

гр. София, 23.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 21.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **4762** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. във връзка с чл. 28, ал. 2 от Закона за хазарта (ЗХ).

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Решение № 000030-4169 от 28.04.2022 г. на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите.

В жалбата са изложени твърдения, че дружеството жалбоподател е заплатило такса по чл. 30, ал. 1 ЗХ в размер на 15400 лева и такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лева. Поддържа, че [фирма] организира хазартни игри с игрални автомати, които се облагат с алтернативен данък по чл. 242, ал. 1 ЗКПО, поради което на основание чл. 30, ал. 7 ЗХ не се дължи заплатената такса от 25 000 лева. Допълнително развива доводи за предоставянето на една административна услуга, което налага заплащането на една такса. Според оспорващото дружество искането за издаване на лиценз е подадено преди измененията и допълненията на Закона за хазарта (ДВ, бр. 69/2020 г.), поради което недължимостта на таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ следва от разпоредбата на § 86, ла. 1 ДР към ЗИД на ЗХ. Претендират се разноски за държавна такса и адвокатски хонорар.

Ответникът изпълнителен директор на Национална агенция по приходите (НАП), чрез процесуалния си представител, изразява доводи за неоснователност на жалбата. Счита, че заплатените такси се дължат на различни основания, като административният орган е длъжен да ги събере. Застъпва становище, че таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ се отнася за заплащане на услуга, която не е част от производството за

издаване на лиценз, което води до неприложимост на § 86, ал. 1 ДР към ЗИД на ЗХ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

От приложеното Решение № 000030-1406 от 22.04.2021 г. на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите (НАП) се установява, че по повод подадено заявление от 21.07.2020 г., е продължен срокът на издаден лиценз с 5 години на [фирма], за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес [населено място], [улица].

От приложеното платежно нареждане се установява, че жалбоподател е заплатил по сметка на НАП сумата от 8700 лева, представляваща такса по чл. 6 от Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта (ТТЗХ) за издаденото Решение № 000030-1406 от 22.04.2021 г. на изпълнителния директор на НАП.

От приложеното платежно нареждане се установява, че жалбоподател е заплатил по сметка на НАП сумата от 25 000 лева, представляваща такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ за издаденото Решение № 000030-1406 от 22.04.2021 г. на изпълнителния директор на НАП.

С молба вх. № 26-И-202/19.04.2022 г. на [фирма] е поискано от изпълнителния директор на НАП да постанови решение, с което да възстанови сумата от 25 000 лева, представляваща недължимо платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ.

Последвало е издаване на оспорваното Решение № 000030-4169 от 28.04.2022 г. на изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искането за възстановяване на заплатената от [фирма] такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лева, за което е подадена молба вх. № 26-И-202/19.04.2022 г.

Административният орган е приел, че таксите по чл. 30, ал. 1 и ал. 6 ЗХ се дължат на различно основание, като са въведени различни критерии за тяхното законодателно дефиниране. Заплащането на таксата не изключва дължимостта на другата такса. Счита, че административният орган, предоставяващ административната услуга, е задължен да събере определена в закон такса, както и че не са налице условията за освобождаване от внасянето на такси. Изложени са мотиви, че дължимата такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ не е част от изискванията за издаване на лиценз, а условия за получаване на такъв, поради което не намират приложение на § 86, ал. 1 ДР към ЗИД на ЗХ.

По делото са приложени писмени доказателства, че дружеството е подало данъчна декларация по реда на чл. 246, ал. 1 ЗКПО, с които са декларирани данъчни задължения, а от платежното нареждане се установява тяхното заплащане.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалба е процесуално допустима, като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол на основание чл. 28 ЗХ. Същата е подадена от лице с правен интерес, тъй като е неблагоприятен за него.

Спазен е срокът по чл. 28, ал. 1 ЗХ, тъй като оспореното решение е връчено на дружеството на 28.04.2022 г., а жалбата е депозирана на 04.05.2022 г. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168 АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са

процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва закона.

Според чл. 12, ал. 2 и ал. 3 ТТЗХ таксите се заплащат по сметка на НАП. Съгласно чл. 7 от Закона за държавните такси (ЗДТ) контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи. В тази връзка и на основание чл. 17, ал. 1, т. 16 ЗХ изпълнителният директор на НАП е компетентен да се произнесе по искането за възстановяване на недължимо внесени такси, поради което оспорваният акт е издаден от компетентен орган.

Актът е издаден в предписаната от закона форма, като съдържа фактически и правни основания за негово издаване. Мотивиран е в достатъчна степен, позволяващ на адресата да разбере какви са причините за отказа за връщане на държавната такса.

Не са допуснати процесуални нарушения, водещи до незаконосъобразност на оспорения акт.

Нарушен е материалния закон при издаването на оспореното решение.

Съобразно правилото на чл. 46 ЗДТ недължимо платени такси се връщат по искане на заинтересованата страна. Това са таксите, по които не е образувано производство, надвнесените такси, внесени такси без да е налице основание за тяхно заплащане и таксите, които са събрани, въпреки че страната е била освободена от заплащането им.

Съгласно чл. 30, ал. 1 ЗХ за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите.

Според чл. 4 ТТЗХ за продължаване действието на издаден лиценз по чл. 36, ал. 1 ЗХ се събира съответната такса по чл. 3, ал. 1 ЗХ, като в настоящия случай е приложима б. „б“ - за игрални зали с 30 игрални места - 15 000 лева и по 100 лева за всяко допълнително игрално място. По делото се установи заплащането на тази такса (15 400 лева), като по делото не е спорна нейната дължимост.

Съгласно чл. 36, ал. 6 ЗХ за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лева, когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лева. Посочената разпоредба следва се тълкува заедно с чл. 36, ал. 10 ЗХ, според който еднократната част от таксата по ал. 4, 5 и 6 се внася по банкова сметка на НАП преди получаване на удостоверението за издаден първоначален или за продължаване на срока на лиценз за организиране на хазартни игри.

Горното означава, че таксите по чл. 30, ал. 1 ЗХ, вр. чл. 4 ТТЗХ (в конкретния случай) се отнася за разглеждане на съответните искания, а таксите по чл. 30, ал. 6 ЗХ се отнасят за издаване и поддържане на лиценз. От важно значение за делото е разпоредбата на чл. 30, ал. 7 ЗХ, според която за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО), се събират само таксите по ал. 1, т. е. същата въвежда условието за недължимост на обсъжданата такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ.

Според чл. 241, ал. 1 ЗКПО хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в

игрално казино, се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен. Разпоредбата на чл. 243 ЗКПО определя, че данъчно задължени лица по този раздел са организаторите на хазартни игри по чл. 242 ал. 1. В настоящия случай [фирма] притежава лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала, поради което е данъчно задължено лице за заплащане на данък върху хазартна дейност. Това означава, че дружеството се облага с алтернативен на корпоративния данък по смисъла на чл. 5, ал. 5, т. 1 ЗКПО, тъй като се облага дейността от организиране на посочените в този закон хазартни игри. При това положение приложение намира разпоредбата на чл. 30, ал. 7 ЗХ, която изключва заплащането на таксата по чл. 6, доколкото посочва, че се дължи единствено таксата по ал. 1. В този смисъл заплатената такса по чл. 36, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лева е недължимо платена от жалбоподателя, тъй като липсва основание за нейното дължимост, което налага нейното връщане.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореното решение е незаконосъобразно, което налага неговата отмяна. Преписката следва да се върне на административния орган, който да постанови акт по направено искане вх. № 26-Ц-1138/22.10.2021 г., с който да се върне на [фирма] сумата в размер на 25 000 лева, представляваща недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ, във връзка с Решение № 000030-1406 от 22.04.2021 г. на изпълнителния директор на НАП.

По разноските:

С оглед изхода на делото и чл. 143, ал. 2 АПК в полза на оспорващата страна следва да се присъдят направените разноски, които са 50 лева за държавна такса и 1300 лева за адвокатски хонорар, платен в брой, видно от договора за правна помощ.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], Решение № 000030-4169 от 28.04.2022 г. на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите, с което е оставено без уважение искането вх. № 26-И-202/19.04.2022 г. на [фирма] за възстановяване на заплатената от такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лева

ВРЪЩА преписката на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите за произнасяне по направено искане вх. № 26-Ц-1138/22.10.2021 г. на [фирма], съобразно мотивите на съдения акт.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на [фирма] сумата в размер на 1350 лева, представляваща направени разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от уведомяване на страните.

Съдия: